Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: ”Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup”, i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 1. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-jacob04val-shoot-idm140562723851040.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

HERVERT SPERRING
LYRISK DIGTNING

Der hjelper ej Drømme
saalidt som Digt
Er Fondet end aldrig saa
stort og rigt.
2
3

HERVERTS SANGE.

TIL MIN MODER.

O! husker du Moder, den Gang jeg var lille,
Jeg lagde mit Hoved saa glad i dit Skjød,
Naar Tusmørkets Time den milde og stille
Var kommen og Dagen den lyse var død?

Da sang du med sagte og vemodig Stemme
De Sange, du jubled', da Modet var ungt,
De Sange, hvis Klang jeg endnu kan fornemme,
Naar Tanken er trættet og Hjertet er tungt.

Vel hørte jeg Toner langt skjønnere siden,
Vel læste jeg Sange med stoltere Flugt;
Mest elsker jeg dem dog, jeg hørte som Liden,
Thi de bar for mig dog den rigeste Frugt.

De vakte en Længsel saa stærk i mit Hjerte,
Der toned' fra Læben som Digt og som Sang,
De blev for min Tanke en lysende Kjerte,
Der styrer mod Skjønhedens Rige min Gang.

4

VAAR.

Vær hilset sejervante Vaar
Med al din milde Vælde,
Der magtet har saa mangt et Aar
Den barske Vinter fælde!

Og Lærken har i Sang fortalt,
At og du nu vandt Slaget,
Og at din milde Aande alt
Har bort dens Taager jaget.

Glad skynder sig hver Blomst i Vang
Dit glade Bud at følge,
At bryde Dækket, der dem tvang
Den lyse Pragt at dølge.

Travl iler Bækken, nys gjort fri
Fra Vint'rens Lænker tunge,
Og spejler, rullende forbi,
De fagre Spirer unge.

Og Skovens Træ'r, som Stormens Magt
Har evnet ej at fælde,
De straale nu i nyfødt Pragt
Trods deres store Ælde.

Thi Livets Gnist, der ulmed' svag
I deres runkne Stammer,
Sig hvirvler nu mod Himlens Tag
I tusind' grønne Flammer.

5

KVELD.

Solens sidste Straale slukkes,
Og den mørke Nat er fød;
Tyst hvert Blomsterøje lukkes,
Bøjet ned mod Jordens Skjød,
Og af Himmelgraad bedugges
Alt, der Dagens Lysvæld nød.

Mer fra Fuglestruben lyder
Ikke fuldt den glade Sang;
Kilden hulker mens den bryder
Frem fra mørke skjulte Gang,
Og som Sørgeflor sig gyder
Blaalig Dæmring over Vang.

Tungt i Lunden lyder Sukket,
Nys ved Vindens Aande fød,
Og i tunge Bølger vugges
Vandene i Havets Skjød;
Ak, thi Solens Glands er slukket
Og den lyse Dag er død.

BEGEJSTRING.

Viser mig Saga en herlig Bedrift,
Ren uden Lyde og Men,
Griber mit Væsen et storslaaet Digt.
Født af en højbaaren Aand,
Drikker mit Øre et tonende Hav,
Bølgende følelsesfuldt,
Skuer mit Øje en Tanke i Sten,
6 Hugget med Aand og med Kraft,

Eller en Verden med Dristighed malt
Ud af en rig Phantasi, -
Da gaar der gjennem mit skjælvende Støv
Gysen saa hellig og dyb;
Det er min Aand, der strider med Kraft
Da mod det hindrende Støv,
Det er min Aand, der drømmer sig fri
Da for det jordiske Støv.

TIL KLITTEN.

Hvor er du skjøn, naar Sol opstaar
Af Nattens dybe Gjemme
Og slynger rundt om Himlens Rand
En Guld- og Purpurbræmme;

Naar du fra Barm da Mulmets Dug
Halvt lader langsomt glide
Og halvt dog hyllet i den staar
Med dine Tuer hvide.

Hvor er du skjøn, naar i et Hav
Af Solglands stærk du smiler,
Naar Lyset bølger i hver Dal
Og paa hver Tinde hviler.

Hvor er du skjøn, naar Dagens Drot
I Purpur gaar til Hvile
Og samler fra den vide Jord
De gyldne Straalepile;

Naar Mørket kjæmper i hver Kløft
Med Dagens sidste Luer,
Der langsomt vige Skridt for Skridt
Opad de høje Tuer.

EFTERAAR.

Skoven staar i sin fejreste Dragt,
Frugter er komne til Blades Pragt,
Rigere mægter den aldrig sig smykke,
Nærmere kan den mod Maalet ej rykke,
Maalet er naa't.

Høstvind kommer med Lumskhed og List,
Kysser hvert Blad, der hænger paa Kvist,
Bringer en Hilsen fra Vaarvinde milde,
Minder det trædsk om den Tid, det var lille,
Løvspringets Tid.

Længselsfuldt mindes nu hvert et Blad
Tiden, det drømte i Knoppen glad,
Mindes det Nu, da befriet det strakte

Ud mod det Lys sig, der venligt det vakte,
Kyssed' det grønt.

Om vil det leve den Tid, der svandt hen,
Lyst nu for Vinden det flagrer igjen;
Ej har dog Vaarfarvens Friskhed det vundet,
Visnet det hænger, dets Farve er svundet,
Maalet er naa't.

8

Høstvind kommer sin hærjende Gang,
Tuder for Blade sin spottende Sang:
"Gaar I i Barndom, saa er I for gamle,
Ned skal I Alle fra Grenene ramle;
Maalet er naa't."

Løvet nu falder, dog Blade smaa,
Ret som om atter i Knop de laa,
Rulle sig sammen, skjøndt revne fra Kviste,
Holde ved Drømmene fast til det Sidste,
Drømme om Vaar.

NAT.

O! naar Maanens Straaler milde spille,
Naar omkring mig Alt er tyst og stille,
Da er Vand mig ikke Søens Vove,
Træer ej de dunkle, tavse Skove,
Sky ej, hvad mig Himlens Hvælving dølger,
Dal og Bakke ikke Jordens Bølger,
Form ej Form og Farven ikke Farve,
Alt et Udtryk for hvad Gud har drømt.

HVAD BRØD JEG MIG VEL.

Hvad brød jeg mig vel om de graalige Sky'r,
Som henover Himmelen storme,
Naar ved Phantasiens besjælende Magt
Ej jeg kunde til Aander dem forme.

9

Hvad brød jeg mig vel om den luende Sol,
Naar den synker i vestlige Strømme,
Hvis jeg ej om et ildfuldt og glødende Liv
Bag de purpurne Sky'r kunde drømme.
Hvad brød jeg mig vel om den hvidskende Skov
Og om Kildens melodiske Stemme,
Naar mig ikke en Saga om Aandernes Liv
Phantasien deri lod fornemme.

TIL STRENGELEGEN.

Du har tonet, min Leg,
Til min jublende Sang,
Naar den lød om den kommende Vaar,
Om den løvrige Vang
Og om Kilden, der sprang
I dens herlige Skyggehal frem.

Du har tonet, min Leg,
Til mit vingede Ord,
Naar om Himmelens Stjerner det lød
Og om Blomsternes Flor
Paa den græsklædte Jord
Og om Lærken, der synger i Sky.

Du har tonet, min Leg,
Naar med Taare paa Kind
Jeg besang, hvad ej ret jeg forstod,
Denne Længsel, der ind
Tidt sig trængte i Sind,
Naar jeg ensom en Aftenstund sad.

Men ej mere, min Leg,
Skal du lyde til Sang,
Om hvad Skjønt i Naturen jeg ser,
Skal ej yde din Klang,
Naar min Barm vorder trang
Ved en Længsel, hvis Maal jeg ej ved.

Nej du tone, min Leg,
Skal om Kjerligheds Magt,
Om den Længsel, hvis Maal jeg nu ved,
Om Guldlokkernes Pragt,
Og om Kindernes Dragt
Og om Øjnenes drømmende Blaa.

ELLEN [I].

End har jeg kun dig skuet, fagre Kvinde!
End har ej Læben ladet mig forstaa
Ved Ordets Strøm, hvad Barmen slutter inde,
Dog gjennem Skjønheds Slør jeg grandt det saa.

Thi kunde end den fri, den aabne Pande
Foruden Uskyld være dig forlent,
Saa mægted' dog ej Øjets dybe Vande
Foruden den at straale lyst og rent.

11

Og kunde Læbens fine, ædle Bue
End uden Aand og Højhed være bygt,
Mig lader Smilet, som den lod mig skue,
Paa Aandens Flugt og Evner stole trygt.

Og kunde Kindens Roser farverige
End blomstre trods et Hjerte dødt og goldt,

Det Suk, der Barmens Bølger bød at stige,
Ej vidned' om et Udspring mat og koldt.

HVI GJÆKKER MIG LIVET STEDSE!

Hvi gjækker mig Livet stedse,
Saasnart jeg stævner frem,
Naar træt jeg er af at dvæle
I Synernes luftige Hjem?
Er jeg da Fremmed hernede?
Er ikke for Jorden jeg skabt?
Har vel paa Vej til en Stjerne
Livsenglen herned mig tabt?
Nej! nej! jeg føler herinde,
Jeg hører just Jorden til,
Det glødende Liv hernede
Er netop det Liv, jeg vil;
Og Alt, hvad Livet kan give,
Jeg rumme kan i mit Bryst,
Saavel den dybeste Smerte
Som og den højeste Lyst.
O! havde jeg Magt som Vilje
Og Vilje dertil som Lyst,
Verden skulde gaa under
Ved Flammerne i mit Bryst.

EN BØN.

Jeg sendte som Barn, før jeg lukked' mit Øje,
Hver Aften en Bøn til min Gud i det Høje;
Slig Bøn steg vist aldrig mod Guddommens Øre;
Thi jeg bad min Gud mig almægtig at gjøre.

Nu mærker jeg først, at den naaed' hans Throne,
Nu først, at min Isse bær Almagtens Krone;
Han har givet mig Almagt i Drømmenes Rige,
Snart af Taagernes Chaos min Verden skal stige.

I DRØMMENES LAND.

Det er herligt at leve i Drømmenes Land,
Hvad jeg vil, det staar der i min Magt,
Jeg kan lege med Fisken paa Havbundens Sand,
Skue Havdybets tryllende Pragt,
Jeg kan bygge som en Sommerfugl bag Rosernes Blad,
Jeg kan tumle mig som Alferne i Dugdraabens Bad,

Jeg kan stige ned i Bjerget, der har Flammer om sin Tinde,
Jeg kan vugge mig paa Strømmene de glødende derinde,
13 Jeg kan fare over Vandene, som Aanden en Gang for,
Mens sorte Bølger vælte sig over mørke Jord,
Jeg kan skue Mulmet vige for Lysets stærke Glands
Og juble glad med Jorden ved dets første Straalekrands,
Jeg kan fare som Storm over Hav og over Jord
Og i Kvag slaa den ængstede Snekke,
Jeg kan aande som Vaarvind paa Blomsternes Flor
Og fra Vinterens Dvale dem vække,
Jeg kan sænke mig som Dæmring ud over Mark og Vang,
Jeg kan klinge som en Tone i Lærkens Morgensang,
Jeg kan drømme som en Knop under Bladenes Hang
Og aabne mig som Rose under Solstraalers Klang,
Jeg kan bæve som Duggen paa Bøgetræets Blad
Og fange Glands og svinde ved Solstraalers Bad,
Jeg kan ruge som Skygge i Skov og i Lund,
Kan bølge som Duft fra Liljens Blomstermund,
Jeg kan taarne mig som Bølge og knuses imod Strand, -
O herligt at leve i Drømmenes Land.

14

STRAALER, MINE DRØMMESALE!

Straaler, mine Drømmesale,
Skjønt i tusind' Kjerters Glands.
Klinger højt af Sang og Tale
Strengespil og munter Dands! -

Tovelil, kom lad os vandre,
Luften her er tung og varm,
Lad os ile fra de Andre
Ned i Haven Arm i Arm.

Natten er saa mild og stille,
Fjern alt lyder Hallens Larm,
Se, hvor Maanens Straaler spille
Hist paa Sø og Baadens Karm.

Kom, jeg løser Baadens Lænke,
Stig nu, Tovelil, om Bord;
Du dig her i Stavnen bænke,
At jeg ser dig mens jeg ror.

Nu en lille Sang du synge,
Frejdig, rig og elskovsvarm,
Mens vi ud paa Dybet gynge
I vor lille, lette Karm.

Tak for dine skjønne Toner
Og for Hjertets Ord deri,
Natten selv i Skovens Kroner
Sukker: ak, det er forbi!

15

Lad nu, mens vi fremad gynges,
Og af Nattens milde Vind
Vore Lokker sammenslynges,
Blodet kysses Kind mod Kind,

Bønnen skreven i mit Øje,
Tove, lad den røre dig;
Lad mit Blik din Vilje bøje,
Saa den stedse vil som jeg.

Lad min Stemme i dit Øre
Døve Tankens strænge Røst,
Saa at du kun mægter høre
Hjertets Stemme i dit Bryst.

Og lad saa i Kys mig sige
Stærke Ord til Hjertet dit,
At dets Stemmes Kraft maa stige,
Tale glødende som mit.

FARER HEN, I TOMME DRØMME!

Farer hen, I tomme Drømme!
Synker ned i Glemsels Strømme!
I kan ej min Længsel dæmpe,
Jeg maa ud i Livet kjæmpe,
Ud i Livets stride Elv,
Bort fra Jer og fra mig selv; -
Ingen Ven jeg vinde kunde,
Ensomt mine Dage svunde
Uden Liv og uden Varme;
Træt jeg sank i Eders Arme,
16 Eders blege Skyggehære
Skulde mine Venner være;
Ak, hvor har I ej mig skuffet!
Jeg mig selv har ikkun truffet
I den store Billedstrøm.
Haab til Drømme er en Drøm.

DRØM!

Bliv, o bliv i dine Drømmes Verden,
Hig ej mod Livets virkelige Færd!
Det har kun Nats og Middagslysets Farve,
Drømmen har ene Morgenrødens Skjær; -
Dør du og har levet, død er du Livets,
Aanden vil da søge til Jorden igjen;
Dør du som Drømmer, dø da kan du rolig,
Hele din Verden med dig blegner hen.

DRØMMEIDEALET.

Hele Formens rige Fylde

Tog jeg fangen og den samled'
Til et Helt foruden Lige,
Til en Kvinde ung og skjøn;
Liljens friske, varme Hvide
Gød i Væksten jeg den slanke,
Solens Straaleguld det lyse
Over Haarets rige Strøm.

Himlens dybe Blaa jeg fængsled'
I det skjønne store Øje,
Maanens Lys det blide gjemte
Jeg som Smil om hendes Mund,
17 Roser planted' jeg i Hjertet,
Lod dem vokse, lod dem skyde,
Sætte Knop paa hendes Kinder,
Springe ud paa hendes Mund.

Alle rene Toners Vellyd
Lod i hendes Barm jeg bygge
Og fra hendes Læbe klinge
I en skjøn harmonisk Strøm;
Bølgens Gang og Fuglens Svæven,
Raaens lette Flugt paa Jorden,
Blomstens Bøjninger for Vinden
Blev de ranke Formers Liv.

Al min Barndoms rene Glæde,
Al mit Væsens bedste Indhold
Gav den Fagre jeg i Eje,
Dejlig for mit Blik hun stod;
Altid drømte jeg om hende,
Naar jeg sov og naar jeg vaaged',
Sang hun lokked' fra min Lyre;
Længsel gød hun i mit Bryst.

Længsel efter En lig hende,
Men med mere Liv end Drømmens,
Og min Længsel sig forvilded'
Og til Attraa højt den steg;
Jeg i Drømme hende favned',
Med mit Favntag hende dræbte,
Sidder ene nu og drømmer,
Skjøndt jeg kjender Drømmens Værd

18

GUD, FRELS MIG DOG!

Gud, frels mig dog, end kan det ske,
End kjæmper jeg imod,
Men faar ej snart jeg Frelsen se,
Forsvinder alt mit Mod.

O frels mig dog, jeg er det værd,
En Verden i mig bor,
Et Skjønhedsvæld, en Tankehær
Gaar under uden Spor.

Gud, frels mig dog af Drømmens Arm,
Styrt Himlen ned paa mig,
Slyng Livets Bølger mod min Barm,

Saa skal jeg tro paa dig.

VIGER BORT!

Viger bort, jeg tænke vil en Stund,
Paa hvorvidt I usle tomme Drømme
Har mig bragt. Jeg trænger til et Blund
Nu i Barndomsminders Arme ømme.

Viger bort, thi græde vil jeg død
Taaren tung, som i mit Øje brænder,
Medlidstaaren med min egen Nød,
Anden Medlid ej jeg Arme kjender.

Vig da bort, nej kom kun Drømmehær,
Ikke tør jeg se mig selv i Øje,
Ikke tænke paa min tomme Færd,
Ikke se fra Dybet mod det Høje.

19

Hyllede i Farvens Straaledragt,
Smykked' rigt med Formens hele Fylde,
Væbnede med fulde Toners Magt,
Kommer mine Sandser nu at trylle!

"Tusind' Frugter rulle for min Fod,
Vinen skummer højt i gyldne Skaale,
Tusind' fulde Læbers Purpurblod
Vinker, tusind' skjønne Øjne straale;"

"Vildt til tryllerige Toners Takt
Fagre Kvinder sig i Dandsen svinge,
Ingen Renhedstanke holder Vagt,
Skjønhedstanken knap dem mægter tvinge;"

"Løste Lokkers silkebløde Hang
Kysser Barmens runde Liljehøje,
Foden hurtig følger Cymblers Klang,
Smidigt sig de smækkre Midjer bøje."

Jeg er træt af Dandsens vilde Larm,
Atter mægted' Sorgen mig at finde,
Vrister mig af Drømmens fulde Arm,
Byder stærke Toner holde inde.

"Gyldne Frugter vorde ækelt Kryb,
Og en grønlig Gift nu sagte skummer,
Ful og stinkende, i Luedyb
Af de gyldne blomsterkrandste Kummer;"

20

"Hver en Kind, der blussed' frisk og rød,
Ejer nu kun Feberhedens Luer,
Og Begjærets sandsevarme Glød
Øjet nu for Straaleblikket skuer."

Nu en Stund i Væmmelse og Nød,
Nu en Stund med tom og daadløs Klage,
Saa er atter Drømmens Rose rød,
Saa igjen i Drømmens Arm tilbage.

ASALI [I].

Det er mig, som havde jeg nys mig rejst
Fra langsomme Smerters Leje
Og, aandende atter den friske Luft,
Gik glad ad de kjendte Veje,
Mens løftende Længsel og jublende Lyst
I vekslende Bølgeslag hæved' mit Bryst.

Det er, som jeg stod paa et herligt Skib,
Der, længe ved Taager bundet,
Nu susede frem for en blæsende Bør,
Der havde dem overvundet,
Som stod jeg i Stavnen og hilsed' med Lyst
De blinkende Lys paa den vinkende Kyst.

Det er mig, som var jeg en Strengeleg,
Som længe kun Stormen rørte,
Der kommen nu var til en Sanger god,
Som Haand over Strenge førte,
I Higen at smelte til Et med hans Bryst
Nu dirred' af Længsel og toned' af Lyst.

ASALI [II].

I hendes Hjerte varmt og mildt
Min Fremtids Skjæbne den bor,
Den være Jammer, være Lyst,
Snart kalder den frem mit Ord;

Paa hendes Læbe frisk og rød
Den viser sig da for mig
Med Harmblik eller med venligt Smil
Og daler saa over mig.

ASALI [III].

Naar Haabets Vinger allernærmest løfte
Mig mod den Himmel, som jeg higer til,
Da stiger frem for Sjælen mørke Tanker,
Og Haabets Kraft ej længer bære vil.

Kan hun vel elske Trællen, som hun løste,
Thi Træl, hun vide skal, det var mit Navn;
Vil kun til Hjelp hun da mig række Haanden,
Men haanlig vrage Hvilen i min Favn.

Kan hun vel tro paa mig, sig til mig støtte,
Med mig vel trøstig flagre Elskovs Flugt;

Maa hun ej tro, at ingen Kraft jeg ejer
Og at mit Mod blev dræbt ved Trældoms Tugt.

Hun maa det ej, jeg var til Træl ej baaren,
En Kongesøn det var, i Lænker lagt;
Men Lænken faldt, og ingen Skygge vover
Nu mer at trodse min gjenvundne Magt.

22

Ja jeg er Drot, hun op til mig skal skue,
Skal fuld af Tillid synke i min Favn,
Som min hun dele vil en Konges Sæde,
Og fjerne Slægter kjende hendes Navn.

VIL DU.

Vil du, jeg bli'r en kraftig Eg,
Der Stormen Trods kan byde;
Vil du, jeg vorder Sivet veg,
Som Luftning svag kan bryde.

Vil du, faar tusind' Strenge Klang
Og Livskraft Syner mange;
Vil du, forstummer brat min Sang,
Og Syn i Graven gange.

Vil du, staar Ingen højt som jeg,
Ej mer kan Lykken stige;
Vil du, o da kun vorder jeg
I Jammer Manges Lige.

SEJERSSANG.

Saa har jeg da Sejer vundet
I Kamp uden Sværd og Blod,
Saa ligger da lænkebundet
Nu Drømmene for min Fod.

Saa skal da i Livet Fæste
Jeg finde nu for mit Sind,
Det Ædleste og det Bedste
Det fører mig nu derind.

23

Saa kan jeg da dette Rige
Af Ynde, Godhed og Aand,
Mer skjønt, end Ord kan udsige
Mit kalde med henrykt Aand.

Og Taarer vil det fordunkle,
Ganger mig Lykken imod,
Men Smil vil over det funkle,
Om Lykken vorder mig god.

Mit ædle, mit skjønne Rige,
Saa lad os da følges tro;
Og herlig skal Sangen stige
Mod Sky om os lyk'lige To.

TIL ASALI [I].

Jeg var et Rov for vilde Sandsedrømme,
Min Vilje svag var og min Tanke sløv,
Og uden Modstand ned ad Syndens Strømme
Jeg gled for hver en Frelse blind og døv.

Men da saa mig din friske Purpurlæbe,
At du mig elsked, fik i Kysset sagt,
Da følte undrende jeg i mig stræbe
Mod Lyset frem en hidtil ukjendt Magt.

Jeg følte, stolt ved, at en saadan Kvinde
Sin Skjæbne voved lægge i min Haand,
At nu i Livets Kamp jeg kunde vinde
Opmuntret, elsket af en saadan Aand.

Og derfor er min Gjæld til dig saa vægtig,
At ej den løses kan med Livet selv;
Thi du for Evighed mig frelste mægtig,
Idet du gav mig Troen paa mig selv.

TIL ASALI [II].

Før drømte jeg fast hver eneste Nat,
Jeg havde dit Hjerte vundet;
Ak, hvor var Dagen da mørk og mat,
Naar Mulmet igjen var svundet!

Nu plager en Drøm mig saa tung og svar,
Den at jeg dit Hjerte har mistet;
O, hvor er Dagen da lys og klar,
Naar Mørket sig bort har listet!

SOLNEDGANG.

Ren og klar stod Himlens hvalte Bue,
Havet brusende mod Stranden brød,
Dog i Et ved Solens stærke Lue
Havets Kraft og Himlens Mildhed flød.

Henrykt nød jeg dette stolte Skue,

Thi det paa mit Spørgsmaal bragte Svar,
Kan vel Kjerlighedens stærke Lue
Smelte sammen sligt et Sjælepar?

Kan vel hendes stille, lyse Mildhed,
Hendes Tanke rolig, høj og klar
Enes med mit Hjertes mørke Vildhed
Og min Tanke, der ej Hvile har?

25

TIL ASALI [III].

Jeg ved ej, hvad Himlen ejer
Af paradisisk Lyst,
Men saligt, ved jeg, er Kysset
Fra din Mund, Bryst mod Bryst;

En Salighed vel, der varer
Et hurtigt Lynslags Gang,
Som Blinket vel af en Stjerne,
Som Strengens raske Klang.

Men kunde den sig forlænge
Til Tid, om nok saa kort,
En Evighed ved jeg, drømme
Jeg kunde i Tiden bort.

DER HJÆLPER EJ DRØMME.

Der hjælper ej Drømme saalidt som Digt,
Er Fondet end aldrig saa stort og rigt;
Ej Kjærlighed bærer, faar Livet ej drage
Sin Aande i Miner saavelsom i Ord,
Om ikke Erindring fra levede Dage
Kan klinge deri som et tankerigt Chor.

Vel ejed' en Barndom jeg skjøn og rig,
Men Barndommen er kun det ulmende Liv,
Og aldrig fik levet jeg Ynglingelivet,
Det drømte jeg bort, ak! i Skyggernes Land,
Fik aldrig med Verden i Kast mig givet,
Har ej været Yngling - og nu er jeg Mand.

26

TIL ASALI [IV].

De gamle skjønne Sange

Om Alfer og om Feer
Frem for min Tanke gange,
Naar dig mit Øje ser;
Du er det skjønne Rige,
Hvor Eventyret bor,
Alle dets Und're stige
Mig frem i broget Chor.

Henover Kinden fare
Paa Rødmens Rosensky
Lysalfers lette Skare,
Opskræmmede og sky,
I dine Lokker bygger
Zefyrerne saa fro,
Drømmens vekslende Skygger
Har Hjem paa Brynets Bro.

I Øjets Sø, den klare,
En dejlig Havfru' bor,
Med Vemod hun som Snare
Mig drog med Vælde stor,
Maa end jeg stedse stirre
I Dybet, hun er i,
Tanken maa sig forvirre
Før jeg mig ønsker fri.

I Læbens Luer vugges
En Salamanderhær,
Naar Øjet for mig lukkes,
Jeg vover mig den nær,
27 De lokke og de drage
Mig i den fagre lld,
Ikke dog helt forsage
Jeg tør den Havfru mild.

Men drog mig Dybet ikke
Saa vemodssælt og tyst
I klare, milde Blikke,
Jeg sprang i Flammens Lyst;
Og lyste ikke Luen
Med slig en magisk Glød,
Synken blev da min Skuen,
Jeg sank i Dybets Skjød.

FARVEL!

Ung Sigurd hed en Sanger,
Om ham jeg synge vil,
Ung Asali, jeg beder
Dig høre nøje til.

Imellem dunkle Drømme
Saa gled hans Ungdom hen,
Drøm var hans værste Fjende,
Han kaldte den for Ven.

Naar Verden kold ham mødte,
Og Livet gav ham Sorg,
Saa flygtede han stedse
Til Drømmens aabne Borg.

28

Drøm mildnede hans Kummer,
Den var saa sæl og god,
Han mærkede slet ikke,
Den drak hans Hjerteblod.

Den gav ham Borg og Slotte,
Den gav ham Lyst og Magt,
Den gav ham Sejr og Ære
Og alle Verd'ners Pragt.
Alt fik han uden Virken,
Alt uden Kamp og Strid,
Thi sløved' det hans Vilje
Og røved' Mod og Vid.

Og da ham Legen trætted',
Og Drømmen blev for trang,
Var Livet fjernt og fremmed
Som Fortids Sagn og Sang.

Ak intet Tag var taget,
Og steget intet Skridt,
Slet ingen Hindring fjernet,
Og ingen Strid var stridt.

Saa stred han da mod Maalet,
Men naar det tungt ham faldt,
Saa hvidsked' venlig Drømmen:
Hos mig du er der alt.

29

Thi lod han Striden fare
Og drømte end en Stund,
Men vaagned' dobbelt sorgfuld
Op fra det korte Blund.

Han kunde ikke ville,
Han turde ikke tænkt,
Ham havde Drømmen bundet,
Fra Livet udestængt.

Da kom en dejlig Kvinde,
Og alle Lænker brast,
Al Svaghed var forsvunden,
Og Viljen vorden fast.

Hun rakte mild ham Haanden,
Hun skjænked' ham sin Tro,
De elskede hinanden
Om nogensinde To.

Til ham fra hendes Hjerte
Flød Livets friske Strøm,
Men Sigurd ejed' Intet,
Kun Drøm og atter Drøm.

Og ej han turde give
Af Drømmens falske Skat,
Han frem ej turde mane
Dens faresvangre Nat.

30

Han følte, at han maatte
En Stund end ene gaa
For ved sin egen Kæmpen

I Livet Fæste faa.

Og Modet til at fare
Og pløje Livets Sø,
Det havde hun ham givet,
Den ædle, skjønne Mø.

Han saa i hendes Øje,
Han minded' hendes Mund
Og bad hende kun tænke
Paa Gjensyns lyse Stund.

Mer melder Sangen ikke
Om Sigurds Nød og Held;
Gud kjender ene Enden,
Ung Asali - Farvel!

FJERN.

Nu aabner hun vist sit Vindve,
Nu Natten mørk falder paa,
Og Maanen straaler fra Himlen
Med alle de Stjerner smaa.

Dem sender hun milde Blikke,
De blinke til mig igjen,
Saadan gjennem Rummet vide
Faar Hilsen jeg fra min Ven.

En Regn af Straaler nedsender
Sølvmaanen fra Himmelbo
Og danner henover Havet
Af dem en funklende Bro.

Nu ganger hun ud paa Broen -
I Tanken, og jeg som hun,
Snart ville vi mødes derude -
I Tanken, ak! er det kun.

Hun kommer - med Ild i Øje,
Med Smil om sin Purpurmund,
Dens glødende Buer kysse
Jeg skal om en føje Stund.

Jeg aner den milde Aande,
Jeg venter det søde Kys,
Jeg strækker min Arm at favne,
Hvad jeg kun skuede nys. -

Ak, Armen favner kun Luften,
Og Kysset som Suk mig flyr,
Natvinden isner min Pande,
Mens Maanen svinder bag Sky'r.

NAAR EN GANG.

Naar en Gang mit Hjerte mer ej banker,
Og min Aand er bleven frank og fri,
Naar kun Vilje, Følelse og Tanker
Er mit Jeg, og Livet er forbi;

32

Vil da Aanden ej tilbage længes
Til det Baand, der her til Jord den bandt?
Vil den ønske ej igjen at stænges
Ind i Buret, hvortil den var vant?

Vil den ikke savne Formens Fylde?
Vil den ikke savne Farvens Pragt?
Og, naar ingen Toner sødt den trylle,
Vil den da ej savne Tonens Magt?

Fremfor Alting, vil den ikke savne
Hende, som var her dens Et og Alt,
Som den ikke mer kan se og favne
Siden Støvets Mure om den faldt?

Og naar saa en Gang den Fagre døde,
Blev en Aand saa frank og fri som jeg,
Bli'r saa muligt mellem os et Møde?
- Eller farer ensom hver sin Vej?

TIL ASALI [V].

Som før Leander gjennem Havets Bølger
Hver Aftenstund sig skyndte til sin Mø,
Saa iler, men langt oftere, min Tanke
Til dig igjennem Dagens Travlhedssø.

Men ak, den er jo ikkun dog en Tanke,
Naar nølende fra dig den drager bort,
Og har ej Værd som hines Elskovsmøde,
Var det selv mer end Tankemødet kort.

33

Men er det end ej andet end en Tanke,
Der minder om et dybt og bittert Savn,
Til dig den kold og uden Liv ej komme
Skal som Leander kom til Heros Favn.

SOLNEDGANG.

Svømmende Skyer, dejlige Cyclader,
Roser, der vugges paa Lufthavets Bryst,
Stænkede af Sphærers tonende Cascader,
Sollyset skummende mod Eders Kyst,
I alene ere
Værdige at bære
Navnet af Asalis lykkelige Land.

Der skal hun throne, drømmende sig hvile
Der skal jeg knæle tavs hos hende ned,
Der skal jeg glemme, mens I fremad ile,
Livet og Verden, Gud og Evighed;
Et mig kun skal fylde
Løfte og fortrylle,
Elskovs Evangelium i Asalis Navn.

HJEMAD.

Paa Længselens Vinger jeg flyver mod Ø,
Der er mig beredt min Lykke,
Der venter nu paa mig den fagreste Mø,
Beredt til som Brud sig at smykke.

34

- Det vifter saa mildt fra det smilende Land,
Det er hendes Længsels Sukke;
Et Klædebon bølger for Vinden paa Strand,
Om hende dets Bølger vist vugge. -

- Snart lide skal Længselens Drage sin Død,
Derfor den saa heftig sig vrider;
Et glødende Kys fra din Læbe saa rød,
Og Længselen stille aflider.

MIN LYKKES BORG.

Borgen stod færdig med Taarne og Spir,
Flammende Arne og Lunde med Skygge,
Herlige Haller med funklende Pragt,
Venlige Celler med Skjønhed og Hygge.

Højt stod paa Svalen min yndige Brud,
Hilsende klang hendes dejlige Stemme,
Smiil sprang fra Læben og Blodet til Kind,
Snart var jeg endelig hos hende fremme.

Ind da paa Borgen jeg satte min Fod,
Murene bragende faldt med det Samme,
Taget nedstyrted' og Søjlerne brast,
Lund misted' Løvet og Arnen sin Flamme.

Bort med en Fremmed var flygtet min Brud,
Daaret mig havde med List hun, den Rene,
Ene jeg var i den styrtede Borg,
Knust under Taarnenes tyngende Stene.

35

FORBI.

Saa var da Livet jeg har levet,
En tom og ussel Taagedrøm;
Thi hun kun med mig Spot har drevet,
Hun, Asali, saa god og øm.

Jeg har da elsket som i Drømmen
En Skygge, der ej elsked' mig; -
Og nu forsvinder du i Strømmen
Nu, da jeg skulde favne dig.

SAA ER NU DA JORDEN EN KOBBERTYR.

Saa er nu da Jorden en Kobbertyr,
En Phalaris grum "Gud Fader",
Og Smerte og Skuffelse er den Ild,
Han Tyren ombølge lader.

Han hører da oppe fra Himlen fro
De martrede Sjæles Klager,
Dog først naar en Digter er med deri,
Ham rigtig Concerten behager.

Thi har da og jeg faaet mit Parti;
Han ved, con espressione
Jeg altid har sunget, og derfor skal
Min Sang nu mod Himmelen tone.

Saa synge vi da, men husker vel paa,
Vi aldrig tør vorde tavse,
Selv Dommedag, naar den kommer en Gang,
Er ikkun en lille Pause.

Ja, stemmer nu op I Sjæle paa Jord,
Men vogter Jer for minuendo;
Lad bruse det gjennem al Evighed
Med Kraft i et vældigt crescendo!

Saa synge vi Solen og Maanen ud,
Ned synge vi Stjerners Vrimmel,
Saa synge vi selve Tiden istaa
Og sammen Helved og Himmel.

Saa synge vi Guddommens Throne i Kvag,
Vi synge ham selv er til Døde,
Tilsidst vi synge os selv saa ihjel
Og levende atter de Døde.

JEG VIL EJ DØ.

Jeg vil ej dø, jeg vil først mætte
Den Lyst til Liv, der i mig bor,
Jeg hendes Navn maa først forgjette,
Før jeg kan fly fra dunkle Jord.

Jeg vil i hver en fager Kvinde
Kun hende nyde paa min Vej,
Kun saadan kan min Livslyst svinde,
Thi hun kun Livet er for mig.

Har da jeg til den sidste Tanke
Dig nydt, mit Hjertes fagre Mø,
Saa ved dit Navn mit Hjerte banke
Ej mere kan, - saa vil jeg dø.

ELLEN [II].

Er Elverpigens Ryg end hul,
Er hendes Barm dog fuld,
Og er end Ellen tankearm,
Er skjønt dog Haarets Guld,
Bor Troskab ej i hendes Barm,
Saa er dog Øjet smukt,
Og Læben gløder lige varm,
Er Hjertets Ild end slukt.

JEG KAN EJ SIDDE LIG EN HELDIG FISKER.

Jeg kan ej sidde lig en heldig Fisker
Tryg i et Hjem og frydes ved min Skat;
Thi Perlen, som alt funkled' for mit Øje,
En Andens lykkelige Haand fik fat.

Men han, der fik den kan ej ret den skatte,
Han ser dens Glands og frydes ved dens Værd,
Han lader den i alskens Lysning spille,
Dog aldrig saa han end dens bedste Skjær.

Og kunde han sin Perle skue funkle
En Gang ved mine Øjnes stærke Skjær,
Han vilde sin i den ej mere kjende,
For ham den mistet havde da sit Værd.

ASALIS HAVE.

Jeg stod ved Havens Gjærde
Med Haanden under Kind,
Med mine Lokker leged'
Den svale Aftenvind.

Jeg lyttede til Klokken,
Der ringed' Solen ned,
Jeg stirrede paa Skyen,
Der over Himlen gled.

Men Hjertet vugged' ikke
Paa Klokkens Tonestrøm,
Og Tanken dvæled' ikke
Ved Skyens Purpursøm.

Det var, som om mit Hjerte
Stod stille i mit Bryst,
Og Tanken søgte Hvile,
Fordi selv der var tyst.

De sidste Toner døde,
Og Skyens Bræm blev graa,
End stod jeg der og lytted,
End stod jeg der og saa.

Da bar imod mig Vinden
En Strøm af Rosenduft,
Da vaagnede mit Hjerte,
Da fik min Smerte Luft.

39

Da maalte atter Tanken
Det Tab, jeg havde lidt,
Da risled' atter Blodet
Fra Hjertesaaret mit.

Jeg følte mig saa ene,
Forglemt, forskudt, forladt,
Dog aned' jeg en Lysning
I mine Sorgers Nat.

Jeg hæved' mine Blikke,
Jeg bøjede mit Knæ,
Jeg folded' mine Hænder
I Havegjærdets Læ.

Da klang hinsides Gjærdet
Saa frejdig, let og klar
Den milde Barnelatter,
Som hun alene har.

Da krymped sig mit Hjerte,
Som higed det mod Død,
Og vilde Smertetoner
Sig over Læben brød.

Da flygtede jeg hastigt
Langt, langt fra Haven bort
Og styrled' ind i Skoven
Mig som en jaget Hjort.

40

AFSTED MIN BAAD!

Afsted min Baad, afsted min Baad
Ad Lidenskabens Strømme!
Dig styrer ingen Viljes Ror,
Hvorhen de vil, du svømme!

Af sted min Baad, af sted min Baad!
Længst Haabets Flag vi strøge,
Der findes ingen Havn for dig,
Hvor du kan Hvile søge.

Af sted min Baad, af sted min Baad!
Dig lyser ingen Stjerne,
Snart knuses du i Fossens Fald,
Det bruser i det Fjerne.

ØNSKERNE.

Saa sikker du stander, du mørkladne Borg
Med Volde og Gravene brede,
Med Broen optrukken og Porte tilstængt,
Ja sikker som Fjeldørnens Rede.

Og Vægteren vandrer paa Muren omkring
Aarvaagen, med spejdende Øje,
Med Landsen i Armen og Sværdet ved Lænd
Og vogter saa tro og saa nøje.

Dog ikke han mærker, hvor grandt han end ser,
At trods han saa stærkt monne stænge,
Saa let over Gravene, Volde og Mur
Der talløse Skarer sig trænge.

Ja ustandset iler det brogede Tog,
Saa tæt paa hinanden de følge,
Som Skyer, der jages af susende Storm,
Som ved Strandbredden Bølge paa Bølge.

De trænge sig ind til det signede Sted,
Hvor Signelil sødt monne sove,
Dog ikke de styrre den slumrende Mø,
Hvor Meget og Mangt de end vove.

En henover Lejet sig bøjer saa øm
Og minder den snehvide Pande,
En ændser alene de hvælvede Laag,
Der dække de drømmende Vande.

En leger med Lokkernes smidige Guld
Og En med Fingrene hvide,
En trykker sig til hendes rødmende Kind,
En drikker de Aandedrag blide.

En slynger sin Arm om den snehvide Hals,
En vil hendes Hjerteslag høre,
Helt mange sig trænge om Læben til Kys,
Flest hende dog sukke i Øre.

Men Vægteren vandrer paa Muren omkring
Aarvaagen, med spejdende Øje,
Med Landsen i Armen og Sværdet ved Lænd

Og vogter saa tro og saa nøje.

42

SOLNEDGANG.

Signe, sig mig hvorfor skuer
Saa vemodig imod Himlen
Du med Taarer i dit Øje?
Signe, ser du paa de mørke
Skyers tavse, sære Flugt?

Signe, vid til disse Skyer
Ere vilde Aander bundne
Som paa disse Taagesnekker
Fare skulle vide, længe,
Længe indtil Dommens Dag.

Gjerne vilde de dem slippe,
Svinge sig til Gudens Throne,
Synge med i Jubelsangen,
Ikke fare tavse, stumme,
Lavt og nær den usle Jord.

Naar sig Sol i Havet sænker,
Ile de imod dens Luer,
Ville brænde deres Skibe
For ej mere bundne fare,
Vil med Trods sig gjøre fri.

Solen tør dem ikke brænde,
Men medlidende forgylder
Den de sorte Taagesnekker,
Signe, denne rige Skjønhed
Er forgyldt Elendighed.

43

Signe, ser du paa min Pande
Ej et Mærke, som dig siger
At og jeg en Gang skal fare
Paa en dunkel Taagesnekke
Fjern fra Himmelborgens Fryd.

Signe, husk naar du en venlig
Sommerdag hernede vanker
Og en sortblaa Sky for Solen
Breder skummel Skygge om dig,
Signe, husk saa det er mig.

ASALI [IV].

Ene jeg sidder paa Grøftekanten,
Skjult under Hyldens duftende Hang,
Stirrer paa Græsset med Morgenduggen,

Hører med Vemod Asalis Sang.

Gjennem det aabnede Vindu' svinger
Alle de kjendte Toner sig ud,
Kjendte for Øret men ej for Hjertet, -
Asali er jo en Andens Brud.

Kolde de bølge som Morgenluften,
Ej bryder Hjertets Sol sig deri,
Tonernes Farve er mat og blegnet,
Sangen er ikkun skjøn Melodi.

Har hendes Hjerte da mer ej Varme?
Kan det ej mer besjæle en Sang?
Er den da brudt nu, den stærke Sangbund,
Der gav din Sang dens magiske Klang?

44

Nej jeg fornemmer det nu med Bæven,
Ej tør du lade dit Hjertes Skjær
Falde henover de gamle Sange,
De kunde vorde en farlig Hær.

Ene jeg sidder paa Grøftekanten,
Skjult under Hyldens duftende Hang.
Flammerne har i mit Hjerte næret,
Asali, stærkt din kølige Sang.

MOD DÆMRING.

Afsted, før Solen tænder
De vestlige Skyer i Brand,
Før Natten Dæmring sender
Udover det tavse Land.

Afsted fra dunkle Skove
Og rullende Bølgers Pragt,
Min Sjæl tør her ej vove
En Kamp mod Dæmringens Magt.

Afsted, jeg tør ej tøve
Alene her med mig selv,
Hvor ingen Stemme døve
Mon Suset af Minders Elv.

Afsted, thi Dæmringsstunden
Gi'r Minderne dobbelt Pragt
Og rejser fra Sjælegrunden
Hver Længsel i dobbelt Magt.

45

Afsted til blussende Kvinder
Og skummende Bægres Klang,
Der dræbes de gamle Minder
Ved Kys og jublende Sang.

SIGNE.

Saasnart min Stemning stevner
Mod Lidenskabens Nat,
Jeg maa alene fare,
Af dig, min Sjæl, forladt.

Du bøjer ræd dit Hoved
Og lukker Øjet til,
Som Markens Leger fagre,
Naar Natten stunder til.

Frygt ikke Nattens Mørke,
Frygt ej dens stærke Lyn,
Thi Livets dunkle Gaader
Der klares for dit Syn.

Her ulmer mat kun Livet,
Som Gnist i Aske kvalt;
Der flammer det mod Himlen,
I alle Farver malt.

Her er du svag og bunden,
Der er du stærk og fri,
Der er med Baand, med Lænker
Og Skranker det forbi.

Der stiger du mod Himlen
Og ned i Dybets Skjød,
Der lever Aanden Livet,
Der aner den sin Død.

Ser, Signe, i mit Øje
Du Ilden vild og stærk;
Den er i Natten fostret,
Er Lidenskabens Værk;

Den er en OfTerlue,
Der hver Gang, den er tændt,
Bestemt et Offer fordrer
I sine Flammer brændt.

Du, Signe, er det Offer,
Nu Luen favne vil;
Saa kom, jeg dine Øjne
Med Kys vil binde til.

Med mine hede Læber
Paa Barm bag Linets Bræm
Jeg kalder Amors Bue
I Rosenlinjer frem.

Nu er du Luen viet,
Den leger om dig alt,
Nu kommer Nattens Mørke,
Ved Tegnets Magt fremkaldt.

FRED.

Fred, du hulde Englelil
Med det stille Smil om Munde,
Kan du, Kjære, o saa vil,
At min Sjæl maa roligt blunde;
Dræb hver Uro i mit Bryst,
Al min Sorg og al min Lyst;
Ene Længsels stille Smerte
Leve lad du i mit Hjerte.
Let med Vemodstræk om Munde,
Hulde Engel, lad mig blunde,
Mens fra Mindets Verden strømme
Blidt min Moders Sange ømme.

VED ASALIS GRAV.

Alle de voksende Skygger
Har vævet sig sammen til en,
Ensom paa Himmelen lyser
En Stjerne saa straalende ren,
Skyerne have saa tunge Drømme,
Blomsternes Øjne i Duggraad svømme,
Underligt Aftenvinden
Suser i Linden.

Slumrer du sødt nu dernede,
Du Herlige, Asali min,
Eller omslutter nu Kisten
Kun snehvide Dødningelin?
48 Ligger du her under Jord i Dvale,
Eller er hist du i Himlens Sale?
Sikkert sidder jeg ene,
Fjernt fra dig, Rene!

Sørgelig blev mig min Skjæbne,
Saalidet kun Lykken mig gav,
Hver Gang paa Livet jeg haabed',
Den gravede Haabet en Grav;
Vilde den nu dog mig Livet røve,
Førend jeg Vanviddets Nat faar prøve;
Lykke, mig læg, du hulde,
Snart under Mulde!

Findes der Himmel og Helved,
Du glædes i Himmerigs Sal,
Mig vil da Guddommen give
Vel Helvedes dybeste Kval;
Helved han har mig paa Jorden givet,
Jordeliv vorder kun Helvedslivet,
Dig skal jeg aldrig favne,
Evigen savne.

Kunde, - den Draabe tilbage
Af Haabets Hav ene jeg har, -
Døden til Intet mig gjøre,
O Dødsstund, hvor var du dog klar!
Maatte min Aand som et Sus fra en Vinge,
Som en hendøende Røst bortklinge
Intet som Indhold favne,
Intet mer savne!

MED STORE TANKER HAR JEG LEVET.

Med store Tanker har jeg levet,
Og dybe Stemninger mig bar
Saatidt til Aandens lyse Rige,
Hvor Sandhedssolen funkler klar.

Paa Skjønhedshavet har jeg vugget
Og lyttet til dets Vovers Klang,
Og Dybets fine, klare Perler
Jeg dristig hented paa min Gang.

Rigt var mit Liv paa Sorg og Smerte,
Men og paa Fryd, selv i dets Kval,
Og blev jeg slaaet i dets Kampe,
Jeg vandt og Sejre paa dets Val.

Og dog, hvor gjerne veg jeg ikke
Min Plads i denne stolte Dands,
Og gav med Glæde Aandens Vælde
Bort for en Bondes sløve Sands.

O, hvilken Ro dog kun at tænke
Paa, hvad et søvnigt Blik kan se,
Hvad Værd ej har, værdifuldt finde
Og dumt ad Aandens Tale le;

Og saa tilsidst henslumre rolig
Med Drøm om Himlens Fryd og Mag,
Om Gjensyn med afdøde Koner
Og Haab om Søndag hver en Dag.

50

LAD MIG EJ DØ!

Lad mig ej dø en Dag, Naturen bader
Sig glad og lykkelig i Solens Glands,
Mens tusind' Fugle fro i Lunden juble,
Og Bølgen vugger sig i livsglad Dands,
Mens milde Vinde sprede Blomsters Duft,
Og ingen Sky gjør mørk den lyse Luft!

Det, som af Alting renest jeg har elsket,
Naturen med dens rige Liv og Pragt,
Hvis hemmeligste Aandedrag jeg fulgte,
En Elsker lig, ved Brudens Leje Vagt, -
Den skal ej smile ligegyldig fro,
Naar Afskedsstunden kommer for os to.

Lad mig ej dø, mens Dæmringssukket hæver
Sig fra Naturens angstomspændte Bryst,
Naar Vemodsdraget fødes paa dens Pande
Ved Mindet om de lyse Timers Lyst!
En Medlidstaare vil det synes klar,
Og stedse bedsk mig Medlidstaaren var.

Nej, lad mig dø en Høstnat vild og dunkel,

Naar Stormen farer over Hav og Land
Og hvirvler Løvet om i sære Kredse
Og slynger Bølgen fraadende mod Strand,
Naar Skyer stævne frem i sælsom Flugt,
Og hver en Stjerne er paa Himlen slukt!

51

Da kan jeg tro, at lydt Naturen jamrer
Og hyller sørgende sit Hoved til,
Og hvad med mig den hele Verden taber,
Jeg se i Skyernes det sære Spil;
Det er de Skikkelser, jeg skulde fød,
Men som med mig nu dø den aarle Død.

52

HERVERTS DØD.

Det var en herlig Sommernat
Med Efterskjær af Solens Glands,
Med Taageslør og Vovedands
Og Maanesølv paa Sø og Krat,

Med sagte Sus i Bøges Hang,
Med Lindeblomsters søde Duft,
Med Stjerneblink fra mørkblaa Luft
Og vaagen Fred paa Mark og Vang.

Men stille mægter ej Naturens Fred
Uroen i et fredløst Hjerte,
Dens milde Tavshed gjør kun dobbelt tung
Den mørke Uros vilde Smerte.

Flyet fra det drømmesvangre Leje,
Fast omklamret af sin Kummers Arm
Hervert ilte ad utraadte Veje,
Vakte vissent Løv til sagte Larm.

53

Op til Fortidsminders lyse Himmel
Stærk han for ved Phantasiens Magt,
Kasted' glad sig i den glade Vrimmel,
Nød i fulde Drag den milde Pragt.

Styrted' saa med Lynets Fart tilbage
I sin Jammers trøstesløse Favn,
Knust, men uden Smerteraab og Klage,
Kun med Vemod hvidskende et Navn.

Navnet løfted' fra ham Smertens Tynge,
Kaldte atter svundne Dage frem,
Lod paa Mindets Strøm igjen ham gynge,
Gav for Livet atter ham en Drøm.

Atter saa for første Gang han hende,
Atter rakte hun sin Haand ham fro,
Atter var han lykkelig med hende,
Atter sang han lykkelig om To.

Brat sin Lykke saa igjen han briste,

Som han troed' mest den stærk og fast,
Blev mod Vanvid ved det tunge Miste
Atter dreven, Drømmen atter brast.

Feberhed paa Mossets bløde Tue
Sank han hen, til Døden træt og mat,
I sit Øje Livslysts hede Lue,
I sit Hjerte Tomheds dumpe Nat.

54

Nattens lune Vind imod ham førte
Blomsterduftes ætherlette Hav,
Phantasien, vakt derved, ham førte
Til hans Moders blomsterdækte Grav.

Bittre Smil om Læbens fulde Bue
Sig til stille Vemod slapped' snar,
Og for Øjets vilde Feberlue
Glimted' frem en Taare mild og klar.

For hans Øre lød hans Moders Sange,
Fro han lytted' til den kjendte Klang,
For hans Øje Barndomsminder mange
Kom og svandt i liflig Bølgegang.

Sangen voksede i Klang og Fylde,
Mere Liv og Farve lød deri,
Drømmen, der ham fordum mægted' trylle,
Var det, gjenfødt nu som Melodi.

Barndomsminderne, ved Sang betvungen,
Skifted' Ham og voksed' op i Magt,
Og af Glemsels mørke Nat opsungen
Stod hans Drømmeverdens lyse Pragt.

Store Blomsters farverige Kroner
Aabned' sig og spredte herlig Duft,
Underskjønne, fulde, rige Toner
Klang fra Jord og Blomster og fra Luft.

55

Lys i stærke, brede Farvebølger
Styrted' sig fra Himmelbuen ned,
Fagre Mør, som ingen Klædning dølger,
Lægge sig ved klare Kilder ned.

Frem imod ham gaar med aabne Arme
Drømmeidealet, længst forglemt,
Øjet tindrende af Liv og Varme,
Læben smilende med aandfuld Skjemt.

Op han fra det bløde Leje farer,
Ungdomssmilet lyser om hans Mund,
Ungdomsvarme Øjets Taage klarer,
Kinden blusser ungdomsfrisk og sund.

Ind i Drømmekredsen raskt han springer,
Kysser, favner, trykker til sit Bryst,
Og med Skyggerne i Dands sig svinger,
Fyldt af mægtig, overvættes Lyst.

Snart dog trættet han til Jorden segner,
Dødens Skjælven gjennem Aarer gaar,
Ej dog Kindens friske Roser blegner,
Førend Hjertet mer i Bryst ej slaar,

Døende han strækker sine Hænder
For at favne, hvad han favned' nys,
Og det sidste Suk hans Barm udsender
Møder Drømmens Skygger med et Kys.